

FILIP
CENA

An illustration of a man in a green military-style uniform, seen from behind, crouching in a dark cave. He has a long sword or staff tucked under his arm. He is reaching out to touch the back of a black panther with red stripes on its tail and face. The cave opening reveals a bright, hazy landscape with mountains and clouds. The title 'JÁ, NANIT' is written in large, stylized orange letters at the bottom.

JÁ,
NANIT

JĀ, NANIT

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Filip Cena, 2025
Cover © Filip Ortl, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6872-1 (pdf)

FILIP CENA

JĀ, NANIT

FØBØS

Prší. Prší, ale proč cítí kapky deště na své kůži? Na kůži na zádech. A na hýždích. Proč je, sakra, nahý venku v dešti?

Rychle vyskočil na nohy. Příliš rychle, zamlžilo se mu před očima, zavrával. Déšť čpěl kyseleji než obvykle. Byla noc a on stál na prašné cestě lemované vysokými stromy. Nahý. Kde to vůbec je?

Hlava mu třesla. Připadal si, jako kdyby se probral po notně prohýřené noci. Nedokázal určit poslední vědomou vzpomínku. Proč na sobě, ksakru, nemá oblečení?

V nepravděpodobné intenzitě svitu měsíce, střídavě vykukujícího a zase zalézajícího za temná mračna, nebylo vidět dál než na několik kroků. Vydal se tím směrem, kterým mířilo jeho tělo při procitnutí v tuto prazvláštní situaci. Předtím, než ho přemohlo bezvědomí, měl pravděpodobně někam namířeno a bylo to právě tudy.

Déšť ho neúprosně bičoval svými chladnými smrdutými provazci a pod bosýma nohama se mu tvořilo hrubé bláto ze směsi písku, šterku a dešťové vody. Zanedlouho narazil na známku života. Dřevěná bouda s rozsvíceným oknem na okraji nezpevněné cesty ho přímo vybízela, aby se v ní dožadoval pomoci. Zběžně nakoukl dovnitř, aby zjistil, s kým bude mít tu čest. Pohled, který se mu naskytl, ho ale vyvedl ze zbytku míry, kterou si dosud zachovával.

Mladá dívka, odhadem okolo dvanácti let, klečela na kulatém rudém koberci uprostřed místnosti. Hlavu sklopenou k zemi,

ruce za zády. Vedle ní seděl postarší pán připoutaný lepicí páskou k ošoupanému křeslu. Před zajatci stáli zády k oknu dva muži, vyzbrojení buďto malými meči, nebo velkými dýkami.

Jeden z nich něco vyprávěl a gestikuloval při tom dýkou... nebo mečem. Ať už to bylo cokoliv, vypadalo to dostatečně nebezpečně. Volnou rukou si rozepnul pásek. Pak se kolébavě, s rozkročenýma nohama, vydal k dívce. Muž v křesle sebou začal divoce zmítat a soudě dle pohybu úst i křičet. Venku však nebylo slyšet nic než dešť dopadající na nyní již bahnitou cestu, šumění stromů ve větru a vrzání dřevěné boudy, ve které se právě schylovalo ke zvrácenosti.

Srdce mu poskočilo až do krku. Tohle přece nemůže dopustit. To prase chce znásilnit malou nevinnou holku!

Popoběhl kolem stavení, našel vchod a s rozběhem vrazil ramenem do dveří, až je vytrhl z pantů. I s dveřmi sletěl na podlahu příbytku.

Muž v křesle znehybněl a umkl, děvče přestalo vzlykat. Násilník si spěšně cpal úd zpět za poklopec, jeho komplic se ani nepohnul. Všichni najednou hleděli na obnaženého nezvaného hosta zvedajícího se z pokroucených dveří na podlaze.

Zaujal postoj, do něhož vkládal naděje, že bude vypadat co nejohroživěji. Těkal očima mezi vyjevenými násilníky.

„Co má tohle do prdele bejt?“ zařval ten, jemuž se konečně podařilo zasoukat svou chloubu do kalhot. „Kdo to kurva je?“

Zachránce tam stál s holýma rukama... i vším ostatním. Násilníci byli dva, vybaveni zbraněmi. Navíc, jak si nyní všiml, měli na sobě něco jako tvrdou kůži a na hrudi dokonce rezavé železné kyrsy. Zkusil využít jejich zmatenosti a uhrát to na svou sebejistotu.

„Měli byste odsud vypadnout, nebo z vás nadělám sekanou!“ Při posledním slovu mu přeskočil hlas... tolik k jeho sebejistotě.

Na jednoho z ozbrojenců přesto zapůsobil. Vzdálenější zloduch se už se strachem v očích chystal uposlechnout, ovšem prasák, který projevoval nebývalý zájem o mladé děvče, se své kořisti zřejmě nehodlal vzdát tak lehce.

„Stůj a drž svoji dýku v ruce, srabe!“ ohlédl se. „Snad se neposereš z tohotole nahatýho pomatence. Já se o něj postarám!“

Opatrně se přibližoval. V jedné ruce dýku, druhou připravou k úchopu, úderu, nebo čemukoliv, co bude potřeba k přemožení nahatého pomatence.

Poprvé sekl. Minul. Bodl, opět vedle. Napotřetí hrotem zavadil o kůži na prsou svého soka. Z rány se vyřinula krev. Ozbrojenec se vítězoslavně zašklebil. Během pár sekund se ale jeho škleb změnil v úděs.

Oba násilníci ze sebe vychrlili několik vulgarit a vyběhli futry bez dveří do nehostinné noci venku. Ten druhý přitom zakopl o špinavý červený koberec a upustil svou dýku. Nesnažil se ji sebrat, chtěl zmizet, jak rychle jen mu to jeho nohy dovolovaly.

Co se to tu právě událo? Proč utekli zrovna v momentě, kdy se jim ho podařilo zasáhnout? Podíval se na své zranění. Po ráně zbylo pouze pár kapek krve. Šrám byl pryč bez jakékoliv známky, že k němu vůbec kdy došlo.

Muž s děvčetem na něj civěli a čekali, co se bude dít dál. Sebral dýku ze země a vydal se s ní k muži v křesle.

„Néé, prosím, tatínek nic neprovedl,“ vyjekla dívka a vyskočila na nohy, ruce stále za zády. Měla je svázané provazem.

„Neboj, nikomu neublížím,“ vykotal obnaženec a volnou ruku přesunul před svůj rozkrok. „Jen jsem chtěl tatínka zbavit té pásky. Dovolíš mi to?“

Dívka se usmála a pokývala hlavou. Postarší muž se nechal odpoutat, ale dával pozor na každý pohyb neočekávaného hosta. Jakmile se mohl hýbat, sám se ujal osvobození své dcery.

Nikdo se neměl k prvnímu slovu.

„Josefíno,“ pronesl po chvíli muž. „Dones prosím z mého šatníku našemu zachránci něco na sebe. Co nejvolnější kalhoty a košili. Je větší než já, tak aby se do toho vůbec vlezl,“ očima si bedlivě prohlížel návštěvníka. „Nechápejte mě špatně, pane, jsme Vám vděční za zahnání těch dvou... Nicméně se musím optat – kdo jste a co tu chcete?“

Nahý zachránce musel na moment zapřemýšlet, aby si vůbec vzpomněl na své vlastní jméno. „Jmenuji se Roman. Roman Talich. Já... promiňte za, ehm...“ udělal gesto ke svému tělu. „Takhle jsem se probral uprostřed cesty, která mě zavedla k vám. Hledal jsem pomoc, a když jsem nakoukl okénkem dovnitř, viděl jsem, že ji sami potřebujete. Omlouvám se za ty dveře.“

Mladá slečna Josefína přišla s čistým oblečením. Tváře jí zrudly, když ho Romanovi podávala. Koukala mu do očí, ale na nepatrný okamžik její pohled sklouzl i níže.

„Děkuji.“ Roman jednou rukou přebíral šaty od Josefíny, druhou si zakrýval klín. „Mohl bych si od Vás zavolat? Nevím, jak jsem se ocitl na té cestě, ani kde to vlastně jsem,“ vysvětloval a při tom si s povděkem oblékal lněné kalhoty.

Zařezávaly se, kde mohly, a nohavice mu sahaly po lýtku, ale stěžovat si nedovolil. Alespoň košile mu padla vcelku dobře.

„No, Romane Talichu, já jsem Pračník a tohle, jak už jsi jistě zaslechl, je Josefína. Zavolat si nemůžeš, jsme mimo dosah nejbližšího města,“ Pračník snad ani nemrkal, když s Romanem mluvil. „Navíc se mi té tvé historce nechce věřit. Moc nanitů, co by nevěděli, kde jsou, a potřebovali by něčí rétu, člověk nepotká. Ale co zmůžu, kdybys nás chtěl mrtvé, těžko ti v tom zabráním.“

Roman právě dostal více otázek než odpovědí. Kde mimo civilizaci se to ocitl? Co je to nanit, proč mu tak ten muž řekl a proč by měl proboha někoho vraždit?

„Já rozhodně nikoho zabíjet nehodlám,“ snažil se je ujistit. „A říkal jste... nanitů?“

Ted' se postarší pán s podivným jménem zdál k celé Romano-
vě existenci ještě nedůvěřivější. „Ano, víme, že jsi nanit. Myslíš
si, že jsme si nevšimli, jak tě ten parchant fíkl? A kde máš tedy
ránu, hmm?“

Roman si doteď říkal, že to říznutí byl jen výplod jeho fanta-
zie, zmatení mysli v zápalu boje, ale patrně nebyl jediný, kdo to
viděl.

„Myslel jsem... myslel jsem, že mě třeba ohodil krví, která už
byla na jeho dýce.“

„Jo, a kvůli ohození krví vzali nohy na ramena tak rychle, až
jim bláto za patami stříkalo, že? Viděli jsme, že jsi nanit, a pokud
proti nám nemáš v úmyslu žádné zlo, tak nám do toho nic není.
Pomohl jsi nám a my nepotřebujeme znát detaily tvé mise. Je
ovšem zbytečné lhát o evidentním.“

„Ale já ani nevím, co to vlastně ten... nanit je.“

Ted' už Roman vypadal ze své nevědomosti tak zoufale, že
i dosud obezřetnému otci mladé dívky změkly oči.

„Chceš mi říct, že doopravdy nevíš, o co se tu jedná?“ zamračil
se. „Na nás nic hrát nemusíš, budeme spolupracovat.“

„Opravdu nevím, o co se jedná,“ Roman se opřel o vratký
dřevěný stůl a vypadal, že se snad rozpláče. „Já se jen chci dostat
domů, do Berlína, a zjistit, co se to stalo.“

„Řekl jsi do Berlína? Do ‚toho‘ Berlína?“

„No ano, do Berlína, hlavního města Německa. Jak jsme dale-
ko?“ Roman nechápal, čemu se muž tak diví, pak mu ale došlo,
že spolu celou dobu nemluví německy, nýbrž česky.

„Co je poslední věcí, kterou si pamatuješ?“

„Já... já myslím, že... že jsem jel z práce domů. V Berlíně.
A pak... já... já nevím. Nemůžu si vzpomenout.“ Bolela ho hlava,

jak se snažil vybavit si to. Vybavit si cokoliv. Vracely se mu do hlavy nesouvislé obrazy, zvuky.

Jede v autě, drží volant. A pak všude bílo. To nejbělejší bílo, jaké kdy viděl. Jaké si nikdy předtím nedokázal ani představit, doprovázené hlubokým, ale zároveň pronikavým hučením a duněním. Tak intenzivním, tak ochromujícím.

Roman si to nyní vybavoval, jako by se to dělo právě teď. Hlava se mu motala a vzpomínka na ten zvuk a světlo mu doslova otřásala mozkem uvnitř lebky.

„Jsi v pořádku?“ vytrhl ho Pračnickův hlas téměř ze mdlob.

Deska stolu, o který se opíral, byla přelomena přesně v místech, kde mu končily prsty.

„Ano,“ zahlaholil a pustil stůl, v nejistotě, zda za to nenese vinu. „Jen se mi zamotala hlava. Jsme tedy daleko od Berlína?“

„Daleko? Pokud měříš dálku v rocích, tak asi šedesát dva let daleko. Kupole je na území někdejší střední Evropy, ale Berlín už dávno neexistuje. Jestli to myslíš opravdu vážně, tak se asi raději posaď, tohle se ti nebude poslouchat lehko.“

Ne, to přeci nemůže být pravda. Jen si se mnou někdo zahrává. Je to nejapný vtípek Helmuta a Rahula. Najali si nějakou firmu, která se zabývá fiktivními únosy ze svateb, striptýzem pro oslavence a podobnými záležitostmi, a dotáhli to ještě o kousek dál. Tohle přeci nemůže být skutečnost.

Nemohl uvěřit, že by všechno bylo pryč. Že nic z toho, co znal, koho znal, jeho žena, jeho rodina, přátelé, že celý jeho život již neexistuje. Celý svět, jak ho znal... byl prostě pryč. Nic nedávalo smysl. Neuronil jedinou slzu, nebyl vzteky bez sebe. Právě teď jen seděl paralyzován tím, co vyslechl, afatický, neschopný jakékoliv emocionální reakce. Nedokázal zpracovat nic z toho, co mu ten muž s divným jménem řekl.

Pračník donesl šálek horkého bylinného čaje v oprýskaném cibuláku. Snad mu teplo v žaludku alespoň trochu uleví, pomyslel si. Kdyby zničehonic, zčistajasna, bez vlastního přičinění a jakékoliv volby přišel o všechno, co mu bylo drahé, ocitl se v úplně jiné době, v jiném světě, taky by to jen tak nerozdýchal. Spousta lidí by se pravděpodobně nevzpamatovala už nikdy. Když člověk v životě přijde o všechno, včetně důvodu, proč každé ráno vstával, začne pochybovat o tom, jestli má cenu vůbec ještě vstávat. Musí si najít nový smysl života, jinak ho to semele a skončí na nejbližším stromě s provazem okolo krku. Tak dopadla celá řada lidí potom, co to začalo... nebo spíše potom, co všechno skončilo. Sám byl sice ještě malý kluk, narozený až v Kupoli, ale smrt

těch, co to neunesli, přicházela po dlouhá léta. Dnes již nežije téměř nikdo, kdo by znal svět před Zkázou. Dnes se již tento svět považuje za normu.

„Měl by sis odpočinout, trochu se z toho vyspat,“ navrhl svému hostovi.

Roman ale jen dál seděl na gauči, podobné barvy a podobně zašpiněném letitými skvrnami jako kulatý koberec na zemi, a nepřítomně zíral do horkého čaje v rukou.

„Vím, že to není jednoduché, ale bohužel je to teď realita, které musíš čelit. Zítra tě vezmu do Sudvestauru za Starostou. Řeknu mu, jak se věc má, a zkusíme vymyslet, co s tebou. Teď zhasnu a půjdeme spát. Gauč je tvůj, buď na něm dál sed' a přemýšlej, nebo to nech na ráno a pokus se usnout.“

Roman seděl a přemítal ještě dlouho poté, ale nakonec ho fyzické a především psychické vyčerpání přemohlo. Vsedě upadl do neklidného spánku plného zmatených snů.

Carlin, jeho žena, jeho životní láska, na něj volala. On se od ní ale vzdaloval do nejbělejšího bílého nic. Zmizel jí z dohledu i z doslechu. Za ohlušujícího dunění se smršťoval sám do sebe. Když se smrštil na velikost pouhého atomu, najednou přistál ve svém autě. Držel volant a z okénka byla vidět Carlin, jak si hraje s jejích malým synem, který ve skutečnosti nedostal šanci se narodit. Auto se začalo rozjíždět a on je ztrácel z dohledu. Chtěl zabrzdit, vyskočit z auta, ale brzdy nereagovaly, dveře se nedaly otevřít. Bouchal na okénko a volal na Carlin, ale ona ho neslyšela. Auto vjelo do jakési husté mlhy, která Carlin i vše ostatní zahalila. Potemnělo a okénka vozu se orosila. Roman otřel sklo rukávem a mezi závoji mlhy uviděl postavu stojící zády k němu. Hrbila se nad něčím a rozčileně do toho třískala. Pak se narovнала a cuknutím otočila hlavu přímo k němu. Roman

nadskočil úlekem. Vpíjely se do něj oči žluté jako měsíc hořící slunečním svitem.

Probudil se zpocený a udýchaný. Josefína stála u plotny, od které se linula vůně smažených vajec. Pračník se opíral mezi futry dveří, které již stihl připevnit zpět na jejich místo, a utíral si od oleje špinavé ruce do kusu ještě špinavější látky.

„Dobré ráno, Romane. Snad jsi se alespoň trochu prospal. Dej si snídani a pak můžeme vyrazit do města za Starostou,“ řekl Pračník a usmál se na něj se špatně skrývanou lítostí.

Roman byl vděčný, že se mu někdo věnuje, sám nedokázal racionálně uvažovat a pouhá odpověď ho stála nadlidské úsilí.

„Děkuji... děkuji za všechno. Jenže nevím, co se mnou teď bude... co mám dělat. Nikoho tu neznám, nic tu neznám. A bez Carlin nejsem... Tohle je úplně jiný svět než... než...“ Romanův dech zrychlil. Čelist se mu rozklepala, jak se snažil dodat ještě alespoň jedno slovo. A pak se mu zkroutila ústa a z očí vytryskly slzy. Propukl v pláč přerývaný hlubokými nádechy.

Josefína se vystrašeně ohlédla od připravovaného jídla. Pračník si sedl na opěradlo pohovky, položil mu ruku na rameno. Roman zakrýval svůj obličej třesoucíma se rukama. Na povrch vyvěralo vše, co vyvěrat mohlo. Slzami vyplavoval ty neskutečné emoce, které za tak krátký okamžik nebylo možné všechny naráz ani řádně prožít, natož je ovládnout. Emoce, o kterých ho nikdy ani nenapadlo, že by kdy mohl cítit.

Pračník ho držel za rameno, a když se Roman přestal třást a vyndal hlavu z dlaní, odvážil se na něj promluvit: „Jen to ze sebe dostaň. S tím ostatním ti nedokážu pomoci, ale o to, co s tebou bude, se nemusíš bát.“ Hlas muže zněl tak konejšivě, jako kdyby na něho mluvil vlastní otec. „Starosta má o všem přehled a skrze své známosti a vliv ti jistě najde místo v našem novém světě.“

Josefína s úsměvem, kterým doufala, že Romana povzbudí, položila na stůl kus chleba a to největší volské oko, jaké kdy Roman viděl. Jen samotný žloutek byl velký jako mužská dlaň a s bílkem zaplňovalo vejce celý velký dřevěný talíř.

„Vy chováte pštrosy?“ zeptal se Roman.

Josefína nechápavě nakrčila čelo, ale sečtělého Pračníka to zjevně pobavilo.

„Takhle teď vypadají úplně obyčejná slepičí vejce. Kur nám vlivem radiace poněkud povyrosl. Ti ptáci jsou velcí jako tady Josefína, ale o dost tlustší,“ zasmál se. „Naštěstí létat stále neumějí a nebezpečí od nich také nehrozí. To se ovšem nedá říci o jiné zvěři, která ti pravděpodobně bude cizí. Spousta zmutovala do úplně nových druhů. A věř mi, například s takovými polskými serseni bys do styku přijít nechtěl. Vosy velké jako jezevčík, agresivní, rychlé, smrtelné. Stačí jediné žihadlo, a pokud tě nezabije bodná rána, dodělá tu práci jed. Jako nanit bys to zřejmě přežil, ale tu agónii bych nikomu nepřál.“

Roman na Pračníka civěl s otevřeným pantem a dřevěnou vidličkou na půli cesty k ústům.

„Ach, omlouvám se, nechtěl jsem na tebe takto nabalit další stres. Jen se v klidu najez a detaily doladíme později.“

Když si Roman nazouval obří holínky, které u boudy prý nechal nějaký veliký nádeník ze Sudvestauru, když tam pomáhal kopat strouhu, Pračník pyšně poklepal na kapotu předoucího vozu.

„Za tvých časů bylo běžné, že měl každý své vlastní fáro, ale dnes je funkční motor vzácností a člověk o něj musí umět pečovat. Naskoč na korbu, vpředu je místo jen pro dva.“

Byl jasný den, i když nepříliš teplý. Proudící vzduch Romana přes tenkou košili zábl na kůži. Po deštivé noci rozbředlá cesta neprášila a z korby automobilu bylo vidět, že jehličnany na každé

straně tvoří řídký, ale hluboký les. Na obloze se tu a tam zableskly hranice energetického pole chránícího malou část světa před radiací a bůhvíjakými dalšími vlivy.

Pračník mu včera vysvětlil základní události, o které přišel. Podle všeho se prý jednoho dne objevilo to světlo, provázené hučením a duněním, přesně jak si pamatoval i on sám. Hned na to propukla rozsáhlá zemětřesení a požáry. Někteří přežili, jiní zemřeli a ostatní se pomátli. Ti, co přežili, časem zjistili, že se nacházejí uvnitř jakési obří energetické kupole. Odvážlivci se pokoušeli dostat skrz všelijakými způsoby, ovšem vždy se stejným výsledkem vlastní smrti. Uvnitř bylo sice nebezpečno – zvýšená radiace, zmutovaná stvoření, nedostatek zdrojů a samozřejmě lidé samotní – ale většina došla k názoru, že za hranicemi Kupole je pravděpodobně neobyvatelno úplně. Skrze energetické pole bylo možné spatřit pouze sežehnutou zničenou zemi a nikdo nikdy průkazně nezahlédl ani jediného živočicha. Kupole je chrání, a tak se přizpůsobili životu zde. Vybudovali nová města, nové zákony, novou společnost, nový život. Možná nebyl ideální, ale byl to život. Lidská rasa nevymřela.

Nejeli dlouho, když Pračník z kabiny terénního automobilu něco nesrozumitelně zahulákal přes burácející motor. Roman se podíval po směru jízdy a dovtípil se, co asi tak mohl mít na srdci. Na obzoru rostla zeď přetínající cestu, po níž se ubírali vstříc postapokalyptickému městu. Jak se přibližovali, rozpoznával Roman lidi chodící po ochozu a zanedlouho i jejich zbraně – luky, kuše, oštěpy. Opevnění bylo splácáno ze dřeva a náhodných kusů kovu.

„Koho to vezeš, Pračníku?“ zvolal jeden ze strážných, když zastavili před branou.

„Mám s sebou speciálního hosta pro Starostu. Třeba se později seznámíte osobně, Kajo, ale nejdříve musíme za ním,“ odpověděl Pračník přátelsky.

Kajo mávl rukou a zahýbaly se mu rty. Na to další strážný zatáhl za velkou páku. Brána se se skřípěním otevřela.

„Vítej v Sudvestauru,“ pronesl Pračník, než znovu sešlápl pedál.

Pokračovali rovně po silnici, jestli se tak dalo říkat té samé zaprášené cestě jako vně města, jen užší, jelikož okraje lemovaly stánky s různým zbožím – s ovocem i zeleninou, částmi neidentifikovatelných zvířat, s obuví i oděvy, včetně kožených a kroužkových zbrojí, s řemeslnickými nástroji nebo se středověkými zbraněmi. Hlavní cesta i menší cestičky okolo se hemžily lidmi. U některých stánků líně přežvykovali slámu koně nebo osli a volí, jimž by hrudní obvod mohl závidět i menší slon, se cpali neznámým obsahem podlouhlých koryt. Automobil viděl Roman

na tržním fóru pouze jeden, u nejokázaleji vyhlížejícího stanu, a další dva, obrněné ocelovými pláty, z každé vnitřní strany brány.

Dále se po hlavní cestě dostávali do obytné části. Domy tu vypadaly o něco sofistikovaněji než Pračnickova bouda, ovšem stále bylo zřejmé, že je lidé vybudovali holýma rukama, bez použití těžké techniky. Některé pocházely ze starého světa a částečně byly dostavěné v tom novém.

Na křižovatce prašné cesty přímo před nimi stála honosná, na bílo natřená dřevěná vila. Disponovala verandou, několika balkonky i zimní zahradou a dostatkem prostoru pro tucet lidí. Právě před ní zastavil Pračník svůj vzácný automobil.

„Mužu jít do města, tati?“ rozjařila se Josefína, ihned jak vyskočila z vozu.

„To víš, že jo. Před setměním ať jsi ale tady, jasné?“

„Rozkaz, pane!“ zaslutovala Josefína šibalsky a odběhla.

Když zmizela z dohledu, Pračník zarazil Romana dříve, nežli vešli do vily. „Romane, se Starostou máme sice dobré vztahy, ale dávej si na něho pozor. Jemu záleží hlavně na sobě samotném. Nenechej se jím využít a neboj se na něj zatlačit. Když mu ukážeš, že nejsi žádná jeho ovečka, nebude si hrát na vlka.“

Roman ztuhl. Prý, že se nemusí strachovat, ani o nic starat.

Pračník ho poplácal po hrudi a nervózně se zasmál. Pak ho chytil kolem ramen a společně vstoupili do domu.

Interiér byl zařízený vkusně. Podél stěn, uvnitř naopak v přirozené tmavé barvě dřeva, byly rozestavené ozdobně vyřezávané stolky, na nichž pokojně odpočívaly různé artefakty starého světa – nefunkční mosazné hodiny, ručně malované vázy z dob snad ještě úplně jiné civilizace, sextant, a dokonce skleněná koule, v níž po zatřepání zasněží. Na stěnách visely obrazy a hlavy mrtvých zvířat. Jelena a kance Roman poznal, ale třetí zvíře nedokázal identifikovat. Vypadalo jako medvěd s divočákem dohromady

a nepochyboval, že jeho čelisti by dokázaly překousnout člověka vejpůl.

Pračník ho dovedl ke schodišti vedoucímu do patra. „Starosto? Jsi tam nahoře?“ zvolal vzhůru do schodů.

„Kdo to přichází neohlášený?“ V patře se objevil upravený pán v dokonale čistých světlých plátěných kalhotách a bílé košili. Ani tlustý, ani hubený, s prošedivělými vlasy i vousy. „Ááá, Pračník, vítej, příteli. A koho to vedeš s sebou?“

„Dobrý, Starosto. Tohle je Roman. Včera jsme měli takový incident s nějakými gaunery. Chtěli si užít s Josefínou, Roman tomu ale učinil přítrž.“

Starosta, podávaje Romanovi ruku, si ho měřil pohledem. „No výborně, Romane, správného chlapa aby dnes pohledal,“ culil se na něj Starosta farizejským úsměvem. „A odkud tě k nám vítr zavál? Určitě jsme se ještě nepotkali, takového pašáka bych si pamatoval.“

Odpověděl ale znovu Pračník: „O tom bychom si asi měli promluvit pořádně, Starosto. Myslím, že něco podobného jsi jaktěživ neslyšel.“

Starosta je vzal do malého útulného salónku v prvním patře.

„Já ti nevím, Pračníku. Nanit, co ztratil paměť, a nemá ponětí ani o Zkáze, ani o současném světě? Nějak se mi to nezdá, je to přitažené za vlasy. Ty mu věříš?“ ošíval se Starosta. Již v polovině vyprávění vstal a nervózně přešlapoval.

„Zachránil Josefínu. Důvěra je můj způsob, jak se odvděčit.“

„Ano, jistě, to chápu. Je skvělé, že takhle pohotově zasáhl,“ pokukoval Starosta nervózně po Romanovi. „Předpokládejme tedy, že nelže a nechce se mezi nás infiltrovat. Co když se mu paměť vrátí a my mu budeme stát v cestě k dosažení bůhví jakých, pro nás dost pravděpodobně devastačních cílů?“

Nevěří mu. Nejvlivnější člověk široko daleko mu nevěří. Co teď bude dělat? Jaké devastační cíle? Proč si o něm každý myslí, že chce někoho zabít nebo něco devastovat? Tihle naniti opravdu nemají dobrou pověst. Co jsou zatraceně zač?

Pračník si povzdechl: „Romane, můžeš nás, prosím, chvíli nechat se Starostou o samotě?“

Romana znovu stahovala smyčka bezmocné paniky. Raději jen přikývl a sešel zpět do přízemí.

Solár s mohutnými koženými pohovkami rozestavěnými okolo konferenčního stolu z ebenového masivu mu připadal jako vhodné místo pro čekání. Vybral si pozici zády k oknům a ihned, jak dosedl, ulpěl pohledem na malbě přes celou protější stěnu. Za okamžik poznal, na co se to dívá. Na stěně byla vyvedena mapa Evropy s vyznačeným obvodovým kruhem a vším uvnitř něj. Barvy kolem kruhu zašedly a oprýskaly se, ovšem vnitřek někdo nejen dovedně zrestauroval, ale dokonce doplnil a přepracoval tak, aby mapa byla opravdu aktuální. V samém středu ležely nepochybně celé Čechy, Morava i Slezsko. Dále Kupole zahrnovala část území bývalého Rakouska, Německa, Polska, Slovenska a kousek Maďarska. Většinu měst, ani celá obrovská území, Roman vůbec nepoznával. Sudvestaur, nejzřetelněji označený, ležel téměř u jihozápadního okraje Kupole. Nedaleko na západ, na druhé straně bariéry, šla poznat část nápisu *Münch...*

Když Pračník se Starostou přišli do obývacího pokoje, kde našli Romana studujícího mapu, něco bylo jinak. Starosta se usmíval od ucha k uchu a oči mu zářily jako žárovíčky.

Vzal Romana kolem ramen.

„Tak pojď, ukážu ti, kde dnes přespíš. Zatím můžeš být tady u mě, v pokoji pro hosty, a zítra ti najdeme nějaké přijatelnější ubytování. Myslím, že jeden z domů u svatyně rybáků je neobydlený. Jen odstraníme trocha suti a uvidíš, jaké útulné místočko vznikne,“ vykládal s nadšením. „Á, tady je tvůj pokoj. Koupelnu máš hned naproti, jen tě poprosím, abys šetřil teplou vodou. Musím teď zařídit spoustu věcí kolem tvé speciální osoby. Buď mým hostem, posluž si čímkoliv, co tu najdeš, a klidně se porozhlédni po našem krásném městě. Nikomu ale neříkej, že... ehm... že jsi nanit. Někoho by to mohlo vyděsit. Zařídím ti průvodce, chceš?“

„Ne!“ vyhrkl Roman. „Promiňte. Děkuji, ale potřebuji si pročistit hlavu. Sám.“

„Rozumím,“ Starosta se podíval na stylové a překvapivě funkční hodinky na svém předloktí. „Zítra si promluvíme a vše ti vysvětlím, teď už ale musím běžet.“

S těmito slovy odcházel, povídaje něco Pračníkovi. Ten se na Romana ještě ohlédl, s úsměvem, který říkal, že se všechno spraví, že všechno bude v pořádku.

Roman vešel do svého dočasného pokoje. Čekala tam na něj rozložitá postel s čistým povlečením, vedle ní stál noční stolek,

na stěně byl nakřivo pověšený obraz letní krajiny a skříň někdo zabudoval přímo do stěny.

Vypadala jako vchod do Narnie. Nebo možná východ ze snu, ve kterém se nyní ocitá. V takovém tom živém snu, který je téměř neodlišitelný od reality. Přál si, aby rozevřel dveře skříně a tenhle sen ukončil. Přál si probudit se o šedesát dva let dříve. Přál si probudit se vedle Carlin, přitulit se k ní a udělat velkou a malou lžičku. Samozřejmě věděl, že z tohoto snu se již neprobudí. Že už nikdy Carlin nezalžičkuje, nikdy ji nerozesměje tím jejím roztomile chrochtavým smíchem, nikdy...

„A dost!“ probral sám sebe z tísnivé pasti vlastního vědomí. „Musím přijít na jiné myšlenky. Půjdu se podívat po městě. Zjistit, jak tu věci chodí,“ mluvil nahlas. Potřeboval něco slyšet, něco vnímat.

Vila stála na křižovatce tří cest. Po jedné z nich přijeli. Další dvě směřovaly vlevo a vpravo a za vilou se táhla zeď z cihel až k opevnění města na každé straně. Mezi zdí a opevněním za ní se ale, soudě dle viditelných špicí strážních vížek, rozprostíral ještě velký prostor. Romana zajímalo, co za zdí asi tak může být, prozatím ovšem usoudil, že se rozhlédne po přístupnějších částech Sudvestauru.

Odhadoval, že městečko nemá více než pár stovek obyvatel. Většina lidí se tu zřejmě vzájemně znala, a tak na ně na žiletku oholený dlouhán se svítivě zrzavou vlnou na hlavě musel působit jako maják. Při procházení ulicemi na sobě cítil spoustu zvědavých pohledů. Některé přívětivé, jiné ostražitě, ale našly se i takové, z nichž měl pocit, že ho provrtají skrz naskrz. Bez důvěry, bez otevřenosti a bez vlídnosti.

Malá dcera pekařky se schovávala za matčiny sukně, když procházel kolem pekárny – obří hliněné pece dominující jednomu

ze tří bulvárů Sudvestauru. Zákazník, co si zrovna kupoval chléb, se zastavil uprostřed své platby a věnoval neznámému nevraživý pohled. Romanovi se dokonce chvíli zdálo, že na něj vrčí. Raději dělal, že si ho nevšímá, a pokračoval v chůzi. Byl to muž malého vzrůstu, ale šel z něho strach. U pasu mu visela sekera a dýka a Roman by se nerad dozvěděl, s čím umí zacházet lépe.

Začal si uvědomovat, že je sice vysoký, silný i agilní, ale trénink třikrát do týdne v posilovně a jízda na kole se nemohou rovnat rokům zkušeností v boji o přežití ve světě, kde létá hmyz velikosti jezevčků. Tipoval, že kdyby malý vrčivý muž chtěl, sprovodil by ho ze světa během okamžiku.

Nebo ne? Je přeci něco, čemu říkají nanit. Jeho zranění se zregenerovalo téměř okamžitě, bez jakýchkoliv následků. Kdyby mu ale tou sekerou usekl hlavu, narostla by mu nová? Kdyby mu vyřízl srdce z těla, pumpovala by krev v jeho žilách sama od sebe? Jak tohle nanitství vůbec funguje? Musím se naučit bojovat, pomyslel si. Proč mají ale všichni zbraně jak za krále Klacka? To nikdo nenašel samopaly, pušky nebo alespoň pistole? Nebo je nouze o střelivo? Nikdo ho nedokáže vyrobit? Nebo v novém světě existuje nějaká globální dohoda proti tomuto typu zbraní?

Nato si všiml něčeho, co by se dalo považovat za kovárnu. Před jednoduchou betonovou budovou krychlového tvaru s jedním malým oknem stála výheň, kád' s vodou, kovádlina a u brousku muž v tmavě rudé lamelové zbroji zrovna zdokonaloval dlouhé ostří meče. Když se Roman přiblížil, muž si ho všiml a ihned se na něj lišácky usmál. Měl uhlově černé vlasy, špičatou bradku a upravený knír nakroucený směrem vzhůru.

„Koukám, že pán je nalehko. Vexl, jméno mé. Pojď dál, vážený pane, mám všechno, co si jen můžeš přát,“ zval ho vysoký štíhlý kovář, zastrkávaje si dlouhý meč do pochvy na zádech s až artistickým umem. „Díky, meče, sekery, kopí, dokonce i halapartnu.

Nebo se raději držíš od nepřítele dál? Tak mohu nabídnout kuše, luky, vrhací nože nebo tomahawky. Vše prvotřídní kvality. Pojď dál, určitě si něco vybereš.“

„A co takhle nějaká puška, ta by nebyla?“

„Ahá, pán je sběratel,“ Vexl si prsty projel bradku. „Popravdě tohle vůbec není má parketa. Mé zbraně jsou smrtící nástroje. Ovšem znám někoho, kdo se zaobírá ganami. Mohu ti domluvit schůzku, pokud bys měl zájem.“

„Ganami?“

„Totiž nefunkční zbraně starého světa. Omlouvám se, pokud v končinách, odkud pán přichází, je užíván jiný výraz.“

„Nefunkční? A že to nejsou smrtící nástroje? Jak to?“

Odpovědí mu bylo nejprve posměšné odfrknutí. Když ale kovář viděl, že se Roman nesměje, dodal: „Jistě... hádám, že by šlo něco nebo někoho umlátit pažbou. To bychom ale zrovna tak mohli obchodovat s kameny.“

Roman byl zmatený a potřeboval vysvětlení tolika věcí, ovšem vhodnější nepochybně bude nechat si je objasnit od někoho, kdo je obeznámen s jeho situací. Navíc už se smrákalo. Pokýval hlavou na kováře, který si již pravděpodobně stihl o neznámém udělat nevalný obrázek, a vydal se zpět do vily.

Ráno ho nikdo nebudil, nikdo nezaklepal na dveře ani na něj nevolal. Probudil se až v poledne a sucho v puse ho vyhnalo do koupelny naproti přes chodbu. Voda byla ledová, osvěžující. Nechal ji protékat v dlaních mezi prsty. Několikrát udělal z rukou misku, a když se naplnila, vyšplíchl si ji na obličej.

Zrovna srkal vodu přímo z kohoutku, když se o patro níže otevřely dveře a ozvalo se několik hlasů. Sestoupil po schodech a našel tam Starostu, jak rozdává rozkazy skupince lidí, co mají kam položit a co přemístit.

„Á, výborně, Romane, skvělé, že jsi vzhůru, musel jsi být pořádně unavený,“ všiml si ho ihned. „Stěhujeme tu nějaké harampádí z tvého nového domu. Doufám, že ti nevadí, že jsme začali bez tebe. Zatím všechno nastěhujeme sem, abychom tam mohli opravit střechu a jednu ze zdí. Potom si můžeš vzít zpět, cokoliv budeš potřebovat, a zbytek nějak zužítujeme. Tady se nic nevyhodí, víš? Všechno může posloužit. Dřevo na podpal nebo ke stavbě, kov do opevnění nebo se roztaví a plasty se taky využijí všelijak. Úžasná věc, tyhle plasty. Vydrtí věčnost, i když jsou měkké, a jsou z nich skvělé různé vychytávky. Škoda, že už se nedají vyrábět jako za tvých časů, potřebovali bychom jich víc.“

„Zase tolik bych si jejich návrat nepřál. Plasty sice byly praktické, ale také měly nemalý podíl na ničení Země,“ chtěl Roman poučit budoucnost něčím ze své doby.

„No vidíš, a pak ji celou zničila radioaktivita nebo bůhvíco během jediného okamžiku. Člověk nikdy neví, co ho čeká,“ mávl nad tím Starosta rukou bez špetky zájmu o jeho názor. Pak začal drmolit cosi o tom, jaký výtečný dům mu nechává zrekonstruovat.

Romanovi ale utkvěla v mysli jiná jeho slova. Opravdu nikdy nelze vědět, co člověka čeká a kdy. Jenže za zničení Země nemohly plasty nebo radioaktivita, to byly pouhé prostředky. Měl však takové podezření, že Zkázou má na svědomí choroba jménem Lidstvo.

Možná by tentokrát bylo dobré si své hostitelky vážít a starat se o ni stejně, jako se ona starala od počátku lidstva o nás. Jen tak je totiž možné udržet život na Zemi. I kdekoliv jinde.

Jeho nový dům byl ruina. Dříve disponoval pravděpodobně dvojnásobkem místa, soudě dle jeho valbové střechy zhroucené vpůli. Nyní z něj zůstaly dvě místnosti, tři vnější zdi a tam, kde měla být čtvrtá, vnitřní, zela díra s výhledem na neudržovanou plochu zarostlou býlím. Jen nosný sloup uprostřed držel zbytek pohromadě.

„Nevypadá nic extra, ale uvidíš, že z toho chlapi dokážou udělat parádní bejvák. Tadyhle se udělá úplně nová zeď, tohle tady odplevelíme a bude z toho nejhezčí dvorek v Sudvestauru, co říkáš? Hahaa,“ zasmál se Starosta a opět se pustil do komandování řemeslníků. Sám ze sebe měl zjevně větší radost než Roman ze svého nového bydlení.

Roman už se chystal odejít na průzkum dalších tajů města, když uslyšel podivné zvolávání linoucí se z náměstíčka za jeho ruinou. Uprostřed nevelkého prostoru tam tryskala voda z kruhové fontány, vybudované ze dřeva a hladkého kamene, obrostlá břečťanem a vodními řasami. Seděl v ní, s hladinou až u krku, muž se zelenými vlasy a vydával zvuky podobné zpěvu, ale bez melodie. Fontána se zdála být jakýmsi náboženským místem. Lidé před groteskní stavbou poklekali a k jejímu okraji kladli kostry ryb, mušle nebo vyhlazené oblázky. Jedna z koster byla tak veliká, že ji museli nést tři muži. Uctívači měli své oblečení doplněné šupinami, či dokonce ploutvemi. O jejich biologickém původu svědčil zápach rybiny. Někteří pronesli pár slov neznámým, podivně syčivým jazykem, načež došli k fontáně a chrstli

na sebe vodu stejně, jako to dnes dopoledne dělal Roman ve Starostově koupelně pro hosty.

„Blázni,“ ozvalo se Romanovi za zády, „všichni sou to blázni, tyhle rybáci a rybany.“

Stála tam o sloup opřená žena s výsměšným úšklebkem na rtech. Byla oděna v hnědé kožené výstroji, která jí ladila s barvou pleti, a s mečem u obou boků působila hrozivě. Snědá štíhlá žena vykročila přímo k Romanovi, její tmavé oči ho skenovaly od hlavy k patě.

„Ty seš ten, co přijel s Pračníkem, že jo?“

„Zprávy se tu šíří rychle,“ odvětil Roman, nevědouc, co může od neznámé ženy očekávat.

„Prozradil tě ten přihlouplej výraz. Netvař se takhle, nebo tě tu brzo někdo kuchne.“

„Přihlouplej? Jak se mám tedy tvářit?“ Roman upřímně nechápal, co je na jeho výrazu špatně.

„Starosta říkal, že máš velkéj potenciál,“ přešla jeho otázky bez odpovědi. „Když tě teď vidim, žádněj nemůžu najít. Tak v čem to je? Co je na tobě tak speciálního, že ti ten starej parchant vyklízí barák a po Gravisovi chce, aby tě cvičil? Co tak světobornýho tenhle zrzavej tvaroh skrejvá?“

Přihlouplej a tvaroh? Něco mu říkalo, že ho tato dáma nemá zrovna v lásce. A kdo že ho bude v čem cvičit?

„Když ti to neřekl Starosta, možná bych neměl ani já.“

„Naopak. Starosta většinou neříká věci, co by měli vědět všichni, zato mele kraviny, který nikoho nezajímaj. Ale to ty ještě nevíš, nový tele věří prvnímu, kdo se o něj postará.“

„Kdo říká, že Starostovi věřím?“

Žena špikovala Romana pohledem. „Ale pozor! Že bys nebyl až tak přihlouplej, jak vypadáš? To ti poradil Pračník, co? Je to dobrej chlap... jenže až moc laskavej a naivní, přivést sem

takhle cizáka. Nebo se s Pračníkem znáte? Zajímalo by mě, jak ses u něj objevil. Ta jeho kůlnička na dříví je na okraji Kupole, tudy si neprojížděl, a okolní lesy hlídáme. Jak se ti podařilo proklouznout kolem mých hlídek?“

Roman konečně pochopil. Její hlídky. Je dotčená, že zklamala ve své úloze, a myslí si, že ji Roman někde v lesích schválně přelstil. On sám nevěděl, kde a jak se tam objevil, ale zato věděl, že její hlídky nebyly ve své práci tu noc zrovna důsledné, když jim mezi prsty pronikli dva násilníci. Anebo celá záležitost byla mnohem jednodušší a samotná hlídka si chtěla trochu užít s Josefínou?

„Měla bys ty svoje hlídky asi naučit lépe hlídkovat. Odvedly pěkně mizernou práci.“

„Fajn, možná bys mi v tom teda moh pomoci, odborníku na lesní patroly. Promluvíme si ale někde, kde nebudeme muset čuchat tenhle smrad,“ kývla směrem k rybím uctívačům. Její hlas nečekaně zjhl. „Pod’ za mnou, Romane, ukážu ti nejdůležitější podnik Sudvestauru.“

„Moje jméno už evidentně znáš. A ty jsi...?“ zeptal se Roman a vydal se za atraktivní ženou.

„Já sem ta, co ti natrhne prdel, až zjistíš rozsah škod, který si stačil napáchat za svý krátký působení tady. Ale říkaj mi Farah... anebo taky Furie nebo Flundra. To ale řeknou jednou, pak jim vyříznu jazyk z huby!“

Tahle Farah nevypadala, že by to myslela jen obrazně.

Dorazili ke stavení, které se na první pohled jevilo přesně tím, čím doopravdy bylo – hospodou a nevěstincem. Veliké hodiny pod štítem jednoho z velkých domů odbily teprve poledne, i přesto se ale všude potáceli opilí muži i ženy a z vrchního patra byly až na ulici slyšet zvuky ženské rozkoše a chlapského zadostiučinění. U vchodu stáli dva hromotluci a odebírali veškeré zbraně. Roman

jim neměl co odevzdat, jelikož však přišel s Farah, prohledali ho raději třikrát, než usoudili, že u sebe opravdu nemá nic životu nebezpečného. Farah totiž jistě dobře znali a nesebrali jí pouze meče od pasu, ale také malou dýku z boty, vrhací hvězdice z vesty, předloketník s vystřelovacím nožem a pro jistotu i hrot šipky válející se v jedné z jejích kapes.

Sotva se usadili, otlá servírka před ně s řachnutím postavila dva dřevěné korbely piva a beze slova pokračovala dál.

„Tak jak se ti líbí zdejší Pajzl?“

„Pajzl? Zas tak hrozné to není... hádám, že bordely tak vypadají všude,“ odpověděl ostýchavě Roman. Nechtěl dostat židlí po hlavě hned při první návštěvě.

Farah se ale hlasitě rozesmála. „No nevím, na co seš zvyklej jinde, ale tohle je příšerná putyka plná hovad, s drzou obsluhou, zkaženým jídlem pro ty, co se odváží si něco dát, a šlapky jsou tu tak prošoustaný, že se divím, že v nich chlapy ještě vůbec cejtěj ty svoje pářečky. Navíc fakt se to tu menuje Pajzl. Aspoň pivo je tu ale dobrý.“

Na to Farah zvedla svůj korbek a čekala, až si s ní Roman přitukne. Byl zvědavý, co za pivo dokáže vyprodukovat postapokalyptický svět. Bez váhání praštil nádobami plnými zlatavého moku a zhltl několik doušků naráz.

Alespoň pivo dobré? Chutnalo jako močovina zředěná blátem... ale horší.

„Mys...,“ zakuckal se, „myslím, že už jsem někde pil lepší,“ prohlásil, jak nejtaktněji mu to jazyk, ze kterého se slinami snažil dostat zbytek piva, dovolil.

„Že by někde měli lepšího sládka než u nás? Odkuds říkal, že to seš?“

„Neříkal.“

„Tak teď máš možnost.“

Roman přemýšlel, jestli má Farah lhát. Starosta ho upozorňoval, aby se se svým osudem nikomu nesvěřoval. Na druhou stranu měl z Farah mnohem lepší pocit než ze Starosty samotného a usuzoval, že se dříve nebo později o jeho záležitostech stejně dozví. A s její náturou bude lepší, když vše uslyší přímo od něj. Šel tedy se svou samoregenerující se kůží na trh.

Během vypravování musel Farah neustále přesvědčovat, že to myslí vážně a že opravdu není žádný potulný bard se smyšlenými báčorkami.

„Jestli si ze mě děláš prdel, přísahám, že ti uříznu koule a dám je sežrat sviním,“ vyjasnila Farah následný vývoj událostí v případě nepravdivého líčení.

„Ne, opravdu, zeptej se Starosty. Nebo Pračníka,“ ujistil ji snad už posté.

„Na Starostu kašlu. Ten by si vymyslel cokoliv, kdyby mu z toho něco káplo. Ale Pračníkovi věřím. Ohledně těch dvou parchantů, co chtěli připravit Josefínu o věneček... Myslim, že vim, o koho de. Sou z nedaleké vesnice a velký kamarádi s pár mýma chlápama. Tohle si se všema ještě vyřídím. Díky, že ses o to postaral. Ale zpátky k tobě. Ty si teda z předtím vůbec nic nepamatuješ?“

„Naposledy si pamatuji jen starý svět před... vy tomu říkáte Zkáza, že? Jinak opravdu vůbec nic. Vlastně je tu plno věcí, které mi nejdou do hlavy. Například, co je to se střelnými zbraněmi?“ chtěl se konečně dozvědět něco užitečného.

„Co? Jak co s nima je? Co by mělo bejt? Normálně založíš šipku do kuše a zmáčkneš spoušť. Šipka vystřelí, a pokud nejsi levej, tak má ten, na koho si mířil, problém.“ S výrazem, co nyní nasadila, neměla Farah vůbec nárok mluvit o výrazu někoho jiného jako o přihlouplem.

„Ne, já myslím, co je s pistolemi, puškami, brokovnicemi...“

„No joo, ty to vlastně nevíš,“ práskla Farah dlaní o stůl, až korbely s pivem nadskočily. „Věc se má tak, že prostě nestřílej.“

Roman převzal štafetu v přihloupkých výrazech. Byl snad ještě zmatenější než předtím. „A není třeba jen navlhlá munice?“

Farah pila pivo, rukávem si otírala bílý knír od pěny a u toho kroutila hlavou. „Nejsme debilové. Vědci, badatelé i všelijaký kutilové se na to snažili přijít. Opravovali je, čistili je, zbavovali je koroze, vyměňovali díly, dokonce vyráběli úplně nový střelivo. Jedna frakce dokonce zkoušela zkonstruovat úplně nový zbraně, ale bylo to marný. Od Zkázy se nikdy nikomu nepodařilo z žádný gany vystřelit. Někdo tvrdí, že na tom má zásluhy nějaký neobjevenej druh radiace, já si ale myslím, že v tom maj prsty Vyšší.“

Roman zvedl obočí. „Vyšší? A to je zase kdo?“

Roman už nevěděl, co se snažit vstřebat dřív. Od té doby, co se za deštivé noci probudil nahý uprostřed cesty, ho bombardovala jedna šílenost za druhou. Ztráta paměti, násilníci, naniti, konec světa, zmutované slepice, Kupole, a teď... Vyšší.

Podle Farah se o takzvaných Vyšších nic moc neví. Pouze se traduje, že právě oni vytvořili Kupoli, a zabránili tak kompletní anihilaci života na Zemi. Nikdo neví, kde žijí, co chtějí nebo co jsou vlastně zač. Jejich existence se dochovala pouze folklórem z prvních let po Zkáze. První spatření Vyššího přišlo ihned po té nejbělejší bílé doprovázené pronikavým hučením. Když ochromující účinky odezněly, několik desítek přeživších spatřilo člověka s velkým bledě modrým krystalem v ruce, jak jím pumpuje energii do zvětšujícího se ochranného pole. Ihned poté zmizel jako pára nad hrncem a na místě po sobě zanechal pouze onen velký krystal levitující nad zemí a dva nanity, kteří ho hlídali. Další zmínky se o nich hromadí ze všech koutů Kupole, jako o tajemných vůdcích nanitů s neuvěřitelnými schopnostmi. Ženy, muži, staří, mladí... výpovědi o Vyšších se velice různí. Nikdo z nich už se ale léta neobjevil. Alespoň ne prokazatelně.

„Vzniká o nich spousta různých povídaček. Je jen otázka, čemu může člověk věřit. Kdyby muj otec na vlastní oči neviděl tu událost s krystalem, nejspíš bych si myslela, že vůbec neexistují. Ale vim, že on nelhal. On nikdy nelhal,“ Farah sklopila zrak.

„Farah, potřebuji vědět ještě jednu věc.“

„Jenom jednu?“

„Ano. Tedy samozřejmě, že mnohem víc. Ale tohle je pro mě obzvlášť důležité, protože se to týká přímo mě. Kdo jsou to ti naniti? Kdo jsem... co jsem já?“

Farah na Romana pohlédla zároveň lítostivě i podezřívavě. Pak si lokla piva a odkrkla si. „Naniti sou modifikovaný lidi. Do jejich organismu byli – pravděpodobně Vyššíma – vpravený nanoboti. Miliony supermalých robotů, který člověka vylepšujou ve spoustě různých směrů. Ztvrzují celej skelet, vazivo, šlachy, klouby, svalový vlákna i kůži a dokážou opravit jakoukoliv část těla. Proto sou naniti odolnější, silnější, rychlejší a maj naprosto brutální regenerační schopnosti. Tohle dokázali vědci zjistit z jednoho zajatýho nanita, než je ty ostatní našli a rozsekali na kousky. Většinou se o nich mluví jako o vojácích Vyšších. Profesionální výcvik, prvotřídní výbava a samozřejmě nanoboti z nich dělaj nejefektivnější vojenský jednotky v Kupoli. Oni ale život v Kupoli neovlivňujou ani vojensky, ani politicky, když se do nich nikdo nesere. Bůhví, co vlastně dělaj. Objevujou se jen za přesným cílem a toho vždycky dosáhnou. Převážně nechtěj nic špatnýho – vzorky vody z jezera, odchytit nějakýho mutanta nebo si vzít suroviny, který stejně nikomu k ničemu nejsou. Něktej lidi ale nedokážou spolupracovat. V podzemí jedný osady skladovali obrovský zásoby uranu. Nějakej pomatenej vědec s tím prováděl experimenty, a když si pro uran přišli naniti, osada jim ho odmítla vydat. Naniti se ale s nikým moc nevybavujou, prostě jednaj. A lidi z tý osady udělali osudovou chybu – zaútočili na ně. Dvanáct nanitů během pár hodin zmasakrovalo přes stovku osadníků. Nanity se podařilo zabít jen dva. Museli jim rozmašírovat hlavy na kaši, aby už je ani jejich nanoboti neopravily. Zbylých deset nanitů si vzalo uran, těla svejch dvou mrtvejch a odjeli do svý pevnosti. Lidi z osady, který měli dostatek rozumu, aby jim

šli z cesty, tuhle zprávu roznesli do celé Kupole a od té doby už se s nanitama nikdo pouštět do křížku neodvažuje.“

Když už si Roman myslí, že v absurdnější situaci být ani nemůže, dozví se, že mu v těle pobíhají mrňaví robůtci, díky kterým je schopen nadlidských sportovních výkonů, a kteří ho udržují v relativním bezpečí, dokud se mu někdo nerozhodne rozmáškovat hlavu.

„Co se stalo s tím zajatým nanitem? S tím, co ho lidi zkoumali.“

„Dělali na něm pokusy. Při jednom z nich se jim ho podařilo tak nějak... usmažit,“ soukala ze sebe Farah rozpačitě. „Mam na mysli elektřinou, že ho usmažili, ne jako na pánvi nebo tak.“

„Chápu,“ odkašlal si Roman. „A ta jejich pevnost? Kde je?“

„Říkají jí Citadela. Vybudovali ji přímo uprostřed Kupole, tam kde se objevil ten první Vyšší s krystalem. Je to obří hranatá tvrz z oceli, obehnaná kovovým plotem s ostnatým drátem. Dovnitř a ven můžou jenom naniti.“

„To by mělo stačit,“ usoudil Roman a začal vstávat od stolu.

„Počkej, snad tam teď nechceš jen tak jít a napochodovat jim do dveří?“

„A proč ne? Jsem nanit. Je to to jediné, od čeho se můžu odrazit. Právě tam leží odpovědi na moje otázky.“

„Dyť ale nevíš, co tam s tebou provedou. Co když ses vymkne kontrole nebo selhal v nějaký misi a oni tě... zničí? Nebo tě tam budou věznit a zkoumat, jako my zkoumali jednoho z nich?“

„A co když se lidé tohoto města rozhodnou, že mě budou zkoumat?“

„To by nejdřív museli projít přeze mě... a přes zákon,“ Farah se začínal motat jazyk. Roman nedopil ještě ani první korbel a útlá žena už do sebe lila třetí. „Možná si zvyklej na civilizovanější svět, ale my tu nejsme úplně barbaři.“

„To říkej tomu nanitovi, kterého usmažili.“